

Amb ulls lleidatans

Entrevista a la lleidatana Araceli Segarra, la primera dona de l'Estat Espanyol en arribar a l'Everest

Sessió fotogràfica a l'Araceli Segarra. Imatge de Jordi Canyameres.

Alpinista, il·lustradora, escriptora, conferenciant, comunicadora, model i fisioterapeuta són només algunes de les feines de l'Araceli Segarra, qui, a més, l'any 1996 es va coronar amb l'arribada al cim més alt del món.

P: Com és evident, la primera pregunta va sobre els dies que estem vivint, per tant, com han sigut per tu aquests mesos confinada a casa?

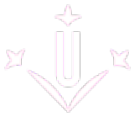
R: Sovint no podem evitar comparar. Jo he passat molts confinaments a la muntanya, no tan llargs com aquest, però possiblement més incòmodes. Quedar-te atrapada en un camp base, a més de 5.000 metres d'altura, amb temperatures de -15°C dormint en un sac de dormir dins d'una tenda a sobre d'una glacera i sense calefacció, ni aigua calenta, ni dutxa... o si a més el campament és d'altura, el menjar escasseja i no pots ni sortir de la tenda per risc d'allau... Doncs tot això m'ha portat a pensar que a casa no s'està tan malament, amb internet, televisió, ràdio, ordinador, menjar a la nevera, aigua calenta, un sostre, un llit amb matalàs i els "Stay Homas" fentnos una cançó cada dia. Tot i les feines perdudes, ho he sabut gestionar amb força optimisme, donant les gràcies cada dia per tot el que tinc.

P: D'entre diverses professions, una que tens és que eres escriptora, a més d'il·lustradora. Per tant, la data del dia de Sant Jordi també deu ser una data marcada per a tu. Tens esperances amb la celebració de la diada al mes de juliol?

R: Penso que posar-la al Juliol no ha estat molt encertat, la calor que pot fer pot ser realment molt dura tant per als botiguers de les parades com per als escriptors anant amunt i avall amb aquells horaris aprestats entre parada i parada. M'encanta el Sant Jordi, és un dels pocs dies que accepto baixar a Barcelona i estar en contacte amb tanta gentada, però aquest any tinc els meus dubtes...

P: I lligant al tema de l'escriptura i la lectura, parlem de l'últim llibre que has publicat, el qual ha sigut escrit i il·lustrat per tu: «Tina en el Mont Blanc». Com és que vas decidir fer literatura dedicada a les i els més petits?

R: Va ser com el meu impàs abans d'escriure un llibre (si és que mai havia d'escriure'n cap). Jo sempre he dibuixat i m'he interessat per diferents rames artístiques, així que davant la insistència d'algunes editorials perquè escrivís alguna cosa vaig pensar a fer un projecte tancat, una sèrie de 7 contes il·lustrats. A poc a poc vaig anar donant-li forma a un personatge, el de la Tina, una nena, que com qualsevol viatger, no coneix res del lloc on va, i és un nen de cada país qui li mostra a ella la seva cultura i el seu entorn. Junts fan un viatge per

pujar una muntanya, sempre amb alguna raó en concret més enllà que l'esportiva, i de l'experiència viscuda, companyonia, paciència... en treuen un aprenentatge. Són uns contes amb un esperit d'educació emocional i divulgador de l'esport i la natura. A més, dintre de les rames artístiques també estic treballant amb argiles polimèriques, i d'elles faig joieria de muntanya.

Nascuda en la ciutat de Lleida, amb només 15 es va iniciar en un curs d'espeleologia i als 26 aconseguia arribar a la muntanya més alta del món, on també va formar part del rescat de la tragèdia més gran de la història on 13 persones van perdre la vida. Des d'aleshores la muntanya i ella han estat sempre unides, ja sigui amb l'escalada, l'alpinisme o qualsevol dels esports que es puguin realitzar en ella arreu del món.

Sessió fotogràfica a l'Araceli Segarra. Imatge de Jordi Canyameres.

P: Cada vegada són més les persones que s'apunten a fer esports de risc com l'escalada i l'alpinisme, i inclús també que s'atreveixen a aconseguir reptes tan ambiciosos com el que tu mateixa vas aconseguir. L'any 2012 es va fer viral una imatge on hi havia un col·lapse d'escaladors de pujada a l'Everest; creus que l'efecte que això té en l'alpinisme i/o l'escalada és positiu?

R: Això depèn de l'observador: hi ha qui veu el got mig buit, hi ha qui el veu mig ple. Que hi hagi més gent tenint uns objectius a la vida, il·lusions, ganes d'entrenar en sortir de la feina i menys probabilitats de posar-se malalta perquè el cap de setmana té un projecte, el sorgiment d'empreses de guies donant serveis i creant lloc de treball, països pobres amb una nova sortida turística donant feina a moltes famílies... jo ho veig de forma positiva. La notícia de la imatge del col·lapse a la pujada a l'Everest des d'un punt de vista de saturació és tendenciosa i no informa; no representa l'alpinisme sinó un fet concret que passa dos o tres dies a l'any en un punt del planeta que la resta del temps està completament buit. Però la imatge ven, que és el que vol el mitjà de comunicació. Cada any entre 20 - 30.000 persones escalen el Montblanc, i 3.000 es planten al cim del Cerví... i?

L'any 2013 l'Araceli Segarra va publicar el llibre *Ni tan alt, ni tan difícil*, on explica totes les experiències que va viure en aquesta expedició, la qual, tot i ser el punt més alt del món, és només una més de les tantes que l'alpinista ha fet.

Portada del llibre «Ni tan alt, ni tan difícil» de l'Araceli Segarra. Imatge de Jordi Canyameres

P: Tu com a persona és evident que ja eres una referent per molts i moltes joves (i potser no tan joves) ja no només en el món dels esports, sinó en molts d'altres. Però, possiblement, el fet d'haver arribat on has arribat a més, sent dona, fa que per a moltes que venen al darrere l'admiració sigui encara més gran. Se t'ha presentat mai alguna dificultat en algun àmbit pel fet de ser dona?

R: Més que dificultat, que potser jo mai ho he sentit així, sí que he notat discriminació, sobretot a l'hora de demostrar una certa credibilitat. Jo he de demostrar més els meus coneixements, sobre tot quan treballo en l'àmbit d'empresarials, un món clarament dominat pels homes, i on des de fa anys imparteixo conferències relacionades amb la gestió del risc, l'adaptació al canvi o el lideratge.

Dins de la muntanya també de vegades et trobes aquest fet... Un bon exemple és el d'una amiga que és guarda d'un refugi i la gent sempre li demana consell o instruccions per anar a un lloc o a un altre al seu marit... absurd. També una dona guia sembla que no generi la mateixa confiança que un home quan tots sabem perfectament que la seguretat és definida pel teu criteri, bagatge i experiència, no pel teu gènere. Pregunta'm quina activitat i experiència tinc, no si em dic Raul o Anna.

1 de juny del 2020

TERESA ESCRIVÀ / LLEIDA